

BESZÁMOLÓ

A 2013-AS ÉV TEVÉKENYSÉGÉRŐL

Még mindig – és még meddig? – nem mondhatjuk el, hogy az elmúlt esztendő, most nevezetesen a 2013-as – valamiben is könnyebbséget jelentett mind az ország mind Háromszék illetve Sepsiszentgyörgy municípium lakossága számára. A város Tanácsa azonban nem e lehetetlenséghez, hanem a lehetőségekhez igazodik építő tevékenységében. És ugyancsak van, amit helyre kell állítani, újra kell rakni, jobbra kell ápolgatni.

Meghatározó minden tekintetben az az elszántság, amellyel a Polgármesteri Hivatal Székelyföld kulturális fővárosává szándékozik emelni Sepsiszentgyörgyöt. Nem mások ellenében, nem lóverseny szinten, hanem mindenki javára született ez az elképzelés. Erkölcsileg és nemzetrészünk tekintetében mondhatni szükségszerű volt ez a döntés, miután Marosvásárhely, az egykori székely főváros művelődési, művészeti tekintetben is szolgáskorba süllyesztett a ráözönlő románság számbeli többsége révén.

Sajnos, így vált szükségessé Sepsiszentgyörgy felelősségvállalása. Sajnos annyiban is, hogy központi anyagi támogatást nem a VÁLLALÁS arányában kapja a város, a Tanács. A feladatok, a vállalkozások illetve az anyagi lehetőségek arányában kell megszerveznie a városnak a mindennapi törekvéseket, a kulturális főváros tekintetében.

Emlékezetünk óta sosem volt ilyen helyzetben Sepsiszentgyörgy, hogy naponta házigazdára leljenek itt művészeti és abban rokon rendezvények.

A fentieket meghatározó tényezőkként említettem.

Jóval előbbre lennének és mehetnének, ha a kis Kónya Ádám Művelődési Ház mellett, illetve helyében, nagyobb épülettel rendelkezne a város; nem is melleleg említem itt ez esetben az egykori Szakszervezeti Művelődési Ház meglétét és kihasználatlanságát. Nem a Városon múlik ez az állapot. A Város igyekszik abból „szerezni” vissza, ami egykor az övé volt, a lakossága, a megyéé.

Kulturált, kulturális életvitelébe beletartozik az iskolarendszer fenntartása illetve állandó fejlesztése. Számot kell vetni naponta a gyermeklétszámmal, az alkalmazott és alkalmazható tantestületek létszámával; mindezzel egy időben az intézmények, intézetek fönntartásának kérdése-ügye elemi erővel foglalkoztatja a város vezetőségét.

Hasonló módon kell viszonyulnunk a két színház dolgaihoz. Első rangú kérdés számunkra az anyagiak mellett az is, hogy a Tamási Áron Színház illetve az Andrei Muresan testvérintézet művészi gárdája, vezetősége egyetlen hetet se töltsön csüggeteg módon, magára hagyottan. Nem közömbös a nézők, a gondviselők számára a művészi színvonal sem, a jelenlét sem a két intézmény részéről a város életvitelében.

A gyakorlati kérdéseket személyes részvételnek tekintettem, mindenben „illetékesnek” magamat. Ebben sem vagyok egyedül a 21 tagú Tanácsban. Minden tanácsülésen részt vettem, igyekeztem magamévá tenni mindazon témákat, javaslatokat, amelyek először vagy újból és újból fölvetődtek.

Két és „fél” szakbizottságban vettem illetve veszek részt: kulturális és jogi szakbizottságokban, majd: az elmúlt esztendőben meghívásra részt kellett vennem a névadó bizottság ülésein is. Egyszer hiányoztam egy bizottsági ülésről, betegség okán.

Itt akarom megjegyezni, hogy író, publicista lévén, a közfigyelemre kívánckozó kérdésekről a sajtóban is tájékoztattam az olvasókat, a választókat időnként, mértékkel.

A Kónya Ádám Városi Kultúrház tevékenységében olyan mértékben vettem részt, nem csak tanácsosként, amennyiben hasznára lehettem az intézménynek. Szöveget írtam, szükség szerint, beszámolókat történésekről, és megnyitottam építő áhitattal a művészetkedvelők kiállításait.

A Szent György napokon örömmel fogadtuk Balatonszentgyörgy tanácsi küldöttségét, mindent meg akarván mutatni nekik, amire büszkék lehetünk és amit értéknek tekinthetnek ők is, velünk együtt. Június elején öt napos meghívásuknak tettem eleget a városi Tanácsot is képviselve Balatonszentgyörgyön. Műemléktemplomukat avatták-szentelték a felújítás befejeztével, arra szolt a meghívás. Ünneplő közönség előtt, az oltár előtt mondanom versemet, megtisztelő feladat volt. Ők is igyekeztek – Sepsiszentgyörgyhez hasonlóan – minden föllelhető nemes értéket megmutatni néhány nap alatt.

HATÁROZATI JAVASLAT-tervezetet nyújtottam be 2013 elején arra vonatkozólag, szervezné meg Sepsiszentgyörgy MICSODA MADÁR! címmel a legismertebb néprajzi magyar vidékeken működő csoportok találkozóját. Belefér Székelyföld kulturális fővárosa arculatába. Ebben az értelemben tárgyaltam a Kónya Ádám Kultúrház igazgatójával, valamint a Megyei Kultúrbizottság igazgatójával. Beadványom visszhangtalan maradt a Tanácsban, érthetetlen módon előterjesztésre sem került...

VÁROSIMÁZS szörnyű, magyartalan néven élt és él Sepsiszentgyörgy szebbé tételének folyamatában egy elképzelés, képzőművészek és helybéli költők egyazon témában elevenedő alkotásait nagy táblaképeken közzé tenni a főtéren. Hét verset írtam hat jeles képzőművész munkáihoz. Három hónapig voltunk láthatók a központban. *A templomok lázadása* című új verseskönyvemben a hét verset külön fejezetben tettem közzé.

Jelzett év őszen a Tanács részéről a Plugor Sándor Művészeti Líceum Vezető Tanácsában is részt veszek. A jelentős intézet eddig is sokat hallatott magáról, tanulói kiállításokon, hangversenyeken szerepeltek nagy sikerrel. Jó volt látnunk egy ünnepségen a bukaresti magyar nagykövet meghatott gratulációját a hangszeres, szólóénekes csapat elismeréseként. Füzes Oszkár

nagykövet vallomása szerint elkötelezett híve lett Sepsiszentgyörgy nemes törekvéseinek pár év alatt...

A líceum új, fiatal igazgatója a legtermészetesebb módon folytatja mindazt az építő, újító munkát, amelyet elődjei megkezdték – most már hatványozottan.

Látogatásokat tettem intézményeknél, többek között az idősek otthonában. Lélekemelő, megnyugtató volt látnom a bent lakó illetve csak bejáró idősek ellátását – ,és most nem csak a konyhai, egészségügyi, kényelembeli ellátásra gondolok, de a szellemi kapcsolattartásra is a külvilággal, el a saját szobai telefonhálózatig... Semmi elzárkózást, fölösleges berekesztettséget nem tapasztaltam. Mert ilyesmi ott nincs. Ott még arra is gondja van a vezető(ség)nek, mennyire mozgásképes az idős, a fürdőtől a ki-bejárásig, a megkapóan tiszta, meleg otthonon belül. Volt kitől tanulni J.J. Rousseautól Pestalozziig. És – volt Sepsiszentgyörgyön az is, aki tanult.

A Borvíz utcai új gyermekotthonban (Gyermekvédelmi Sürgősségi Központ) – a város építette Európai Uniós támogatással, átadva 2012 novemberében – látogatásom alkalmával olyan rendet, tisztaságot, pedagógiai, képzésbeli gyakorlatot találtam, amilyen csak lehetséges elhagyott, árva gyermekek (2 és 18 év között, állandó változásban) ideiglenes otthonában, szűkösen anyagiakban is. A külsín igényeit hiányoltam néhol.

Az Őrkő környékét belakó és azt lakhatatlanná tevő cigányság dolgaiban is tájékozódtam tanácsosként. Egyedül jártam ott, bizalmat kerestem és részint találtam is. Nem is először az elmúlt évtizedekben. Levelet kaptam Balázs Tivadartól 2013 őszén, aki tudományos úton kíván foglalkozni a roma kérdéssel, nyugati tapasztalatok nyomán. Nagy hatással volt rá Robert E Roberts könyve ebben a témában – *My Soul Said to Me* (megközelítésben: www.felemelokapcsolatok.hu/ProiectReturn.pdf)

A választókkal való kapcsolattartást fontosnak tartom. Minden havi első csütörtökön volt fogadóóráim. Ezt a rendszerességet csak részben zavarta, hogy a Demokrácia Központ és az Erdélyi Magyar Néppárt életvitele, az állampolgársági majd a szavazói bejegyzési áradat ugyanbban a szűk épületben zajlott. Az új épület novembertől tágabb lehetőséget ad a kapcsolatrendszerre is. Maradok a bejelentett havi fogadóóráinál a Bánki Dónát utcai épületben.

Zoltán, költő, író

tanácsos

Czegő

városi

Sepsiszentgyörgy, 2014. jan. 31.

